

Arrest

nr. 112 497 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN DER STRAETEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. Bij uw aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn. U werd in 1996 geboren in het dorp Balandkhel, Hangu district, Orakzai Agency, 'Federally Administered Tribal Areas' (FATA). U woonde er met uw ouders en broer tot uw vader in 2009 stierf. Sindsdien zorgde uw oom (de man van uw tante langs vaderskant) voor u en uw familie. U ging naar de 'madrassa' in de buurt van uw dorp tot u verteld werd dat ze u wilden overplaatsen naar de grote madrassa in Waziristan om meer te leren over de Islam en de religieuze boeken. U was toen ongeveer 14 à 15 jaar oud. In plaats van religieuze lessen werd u echter geleerd om te gaan met machinegeweren en pistolen en kreeg u 'lessen' over de jihad en de plicht hieraan mee te doen. U verbleef er zo'n 15 à 16 nachten toen u en andere jongens die daar aanwezig waren, aangespoord werden om het leger te beschieten. Jullie vertelden de taliban echter dat

jullie dit niet konden waarop jullie in plaats daarvan de opdracht kregen de magazijnen bij te vullen. Dit gebeurde in de zomer van 2011. Toen het gevecht voorbij was, keerden jullie met de pick-up terug naar de madrassa. Daar kreeg één van de jongens die ook in de madrassa verbleef een telefoontje van iemand uit jullie dorp: het leger voerde een raid op het dorp uit en jullie werden aangespoord zichzelf in veiligheid te brengen. Daarop vertelden u en twee andere jongens aan de verantwoordelijken van de madrassa dat jullie even naar buiten gingen om tot rust te komen. Eens buiten gingen jullie er via de bergen vandoor. Jullie splitsten zich op toen u wou stoppen om even te drinken. Op een gegeven moment kwam u alleen aan in een dorp en klopte aan bij een huis met een verzonnen verhaal. U vertelde de man die opendeed dat u achterna gezeten werd door vijanden van u. De man liet u binnen en bood u onderdak aan. De volgende ochtend contacteerde hij uw oom en later voerde hij u naar een afgesproken plek vanwaar u verder reisde met uw oom. Van uw oom hoorde u dat het leger op zoek was naar u en daarom uw oudere broer had meegenomen. Pas wanneer u zich aan hen zou overgeven, zouden ze uw broer vrijlaten. Uw oom bracht u bij een vriend en van daar ging u via Quetta naar Europa. Op 30 juli 2012 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in. Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten neer: enkele artikels met betrekking tot de situatie in Waziristan, uw certificaat van domicilie, de identiteitskaart van uw vader en enkele foto's van de begrafenis van uw vader.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Allereerst dient er aangestipt te worden dat er doorheen uw verklaringen enkele tegenstrijdigheden zijn vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven fundamenteel ondermijnen. Zo verklaart u dat uw broer door het leger werd meegenomen als ruilmiddel voor u (CGVS vragen 66, 121). Ze zouden uw broer terug vrijlaten wanneer u aan hen zou overhandigd worden. Dit aspect van uw asielrelaas kan echter niet teruggevonden worden in de vragenlijst van het CGVS waarin u enkel stelt dat uw broer sinds de raid van het leger spoorloos is en uw naam ook op de lijst van het leger stond (opgesteld door een medewerker van DVZ op 27 februari 2013). Het feit dat uw broer meegenomen werd door het leger en vervolgens gebruikt werd om u te pakken te krijgen is nochtans een cruciaal element in uw verhaal. Het is hierdoor dat duidelijk werd dat het leger achter u aan zat. Bovendien mag er verwacht worden dat wanneer uw broer opgepakt wordt door het leger en tegen u wordt gebruikt u dit toch zou vermelden wanneer u gevraagd wordt naar de problemen die u dwongen uw land te verlaten. U vermeldde immers wel dat hij verdween en dat u gezocht werd door het leger. Gezien de ongetwijfeld ingrijpende impact die deze gebeurtenis moet gehad hebben, is het weinig waarschijnlijk dat u dit zomaar vergat te vertellen omdat u later de kans zou krijgen uitgebreider uw verhaal uit de doeken te doen. De ernst van de zaak en het belang ervan in uw verhaal zorgen ervoor dat het ontbreken van dit element in uw vragenlijst niet kan toegeschreven worden aan een simpele vergetelheid of het onderschatten van het belang ervan. De reacties van u en uw familie op de ontvoering van uw broer door het leger bevestigen deze visie. U zegt enkel dat u 'upset' (bedroefd) was en over de reactie van uw familie kan u niets vertellen (CGVS vragen 122-125). Gelet op de psychologische impact dat zoiets moet hebben gehad, is het erg opmerkelijk dat u hier zo oppervlakkig op antwoordt. Ook uw familie moet hier toch heftiger op gereageerd hebben: ze dienden hierdoor immers te kiezen tussen twee broers. De summiere beschrijving van de reacties van u en uw familie zorgt er dus op zijn beurt voor dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondergraven wordt. Verder spreekt u zichzelf ook tegen wanneer u beschrijft hoe u uit de madrassa en aan de taliban ontsnapt bent. In het begin vertelt u dat u samen met twee anderen de madrassa verliet en dat jullie samen in een dorp aankwamen en dat jullie samen een verhaal verzonnen waarna u uw verklaringen wijzigt en zegt dat u alléén in het dorp aankwam omdat jullie eerder al waren opgesplitst omdat u water wou drinken (CGVS vragen 65, 112-114). Tot op het moment waarop u met de tegenstrijdigheid werd geconfronteerd spreekt u telkens in de 'we'-vorm wanneer u uw ontsnapping tot aan het dorp uit de doeken doet. Pas wanneer u gevraagd wordt naar het lot van de twee andere jongens die u vergezelden, stelt u dat jullie voordien reeds uit elkaar gingen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast. Ook de reactie van de man die u onderdak bood, is weinig aannemelijk. Binnen de context die u beschrijft, mag er verondersteld worden dat die man achterdochtiger zou geweest zijn tegenover een minderjarige jongen die midden in de nacht opduikt en onderdak zoekt omdat zijn vijanden achter hem aanzitten (CGVS vragen 116-118). Gelet op het onveilige karakter van de streek, de regelmatige avondklokken en de door u beschreven situatie mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat die man voorzichtiger zou zijn, zich wantrouwiger zou opstellen en op zijn minst eerst enkele extra vragen zou stellen in verband met de redenen waarom u wegluchtte en 's nachts bij een wildvreemde onderdak zoekt. Hij zou het verhaaltje

dat u hem op de mouw spelde (nl. dat er mannen achter u aanzaten) alvast niet zondermeer hebben aangenomen. Dat zo'n reactie uitbleef, is gezien de door u voorgehouden situatie niet plausibel. Een andere tegenstelling wordt teruggevonden in uw tijdsaanduiding. U beweert dat u - ruim geschat - ongeveer vier maanden na de arrestatie van uw broer in België bent aangekomen, terwijl dit volgens uw verklaringen eerder een jaar heeft geduurd (CGVS vragen 82-84, 86, 135-138, vragenlijst CGVS). U zegt immers dat uw broer in de zomer van 2011 opgepakt werd door het leger en dat u twee nachten bij uw tante doorbracht en vervolgens met de smokkelaar via Quetta, acht dagen in Iran en twee à drie maanden in Griekenland, naar België bent gekomen. Volgens de vragenlijst van het CGVS kwam u echter pas op 30 juli 2012 aan in België, wat ongeveer een jaar na de arrestatie van uw broer is. Dit betekent dat u geen zicht biedt op wat u de overige maanden hebt gedaan of waar u hebt verbleven. Dat u zich zou hebben vergist, is onwaarschijnlijk aangezien er toch mag verwacht worden dat u een belangrijke datum zoals de verdwijning van uw broer en uw vlucht uit uw land zou kunnen situeren in de tijd. Uw jonge leeftijd op het moment van de feiten is in casu geen verzachtende omstandigheid. Ook een minderjarige mag verondersteld worden dergelijke belangrijke gebeurtenissen in zijn leven min of meer te kunnen plaatsen in de tijd. Een vergissing van om en bij de acht maanden is in dit opzicht niet geoorloofd. Dat u hier niet in slaagt, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Voorts zijn uw beschrijvingen en uw kennis van wat er precies is gebeurd met uw broer en de omstandigheden van het gevecht waaraan u deelnam dermate oppervlakkig en summier dat deze op hun beurt sterk in twijfel kunnen getrokken worden (CGVS vragen 69-73, 104-109). Wanneer iemand als minderjarige betrokken raakt bij een vuurgevecht mag er verondersteld worden dat hij hier doorleefd kan over vertellen. U beperkt zich echter tot een erg feitelijke weergave. Uw beschrijving van het gevecht waaraan u deelnam blijft verstoken van enig gevoel, wat in de context van een vuurgevecht waarbij de adrenaline door uw lijf giert omdat uw leven plots op het spel staat nogal onwaarschijnlijk is. Bovendien legt u eenzelfde gebrek aan inleving aan de dag wanneer u het hebt over de verdwijning van uw broer. U weet eigenlijk niets over hoe hij uiteindelijk meegenomen werd en op wat er zich op dat moment precies heeft voorgedaan. Daarnaast is de ontvoering van uw broer om op die manier u in handen te krijgen op zich al vrij ongeloofwaardig. U was pas ruim twee weken betrokken bij de taliban en u had op het gevecht na niets noemenswaardig gedaan (CGVS vraag 49). Dat het leger u zo snel verdacht lid te zijn van de taliban is op zijn zachtst gesteld opmerkelijk (CGVS vraag 67). Dat zij ook nog eens zo ver zouden gaan om u te pakken te krijgen is evenmin aannemelijk. Als uw verklaringen al zouden kloppen, zou dat betekenen dat u pas - en zonder dat u het zelf goed beseft - lid zou geworden zijn van de taliban. Dat betekent dat u helemaal onderaan de ladder stond. Dat het leger zulke verregaande maatregelen zou nemen om een kleine garnaal als u - die bovendien minderjarig was - te kunnen arresteren, is niet geloofwaardig. Dat zij na de arrestatie van uw broer niets meer van hen lieten horen, wijst er eveneens op dat zij niet echt in u geïnteresseerd waren (CGVS vraag 132). Hierdoor kan de waarachtigheid van uw beweringen nog meer in vraag gesteld worden. Uw beschrijvingen van het reilen en zeilen in de grote madrassa laat eveneens te wensen over (CGVS vragen 91-94, 99-103). U slaagt er wel in overtuigend te vertellen over het gebruik van de wapens, maar wat de propaganda en de manier van indoctrineren betreft, schiet u tekort (CGVS vragen 95-99). U vertelt enkel over enkele religieuze lessen waarbij opgeroepen wordt mee te strijden in de jihad, maar over andere manieren zoals het tonen van foto's en video's van misbruiken gepleegd door Amerikanen zegt u niets. U laat uitschijnen dat de enige manier waarop de taliban u probeerden te overtuigen van hun gelijk enkele preken waren. Dit is echter niet de enige manier waarop de taliban jongeren probeert te winnen voor hun strijd. Van iemand die beweert betrokken geweest te zijn bij de taliban mag verwacht worden dat hij een duidelijker beeld kan scheppen van hoe het er in deze madrassa's en bij deze indoctrinaties aan toe gaat. U schept hiervan slechts een beperkt en oppervlakkig beeld. Overigens, wanneer u spreekt over indoctrinatie is het toch wel frappant dat één van de jongens (Farhan) bij u in de madrassa over een eigen telefoon kon beschikken waarmee hij op het moment van de raid op jullie dorp van buitenaf werd gecontacteerd (CGVS vraag 49). Dat het bezit van een eigen telefoon of GSM is toegelaten op een plaats waar jongeren worden afgezonderd van de buitenwereld en worden 'gebrainwasht' en opgeleid voor een 'hoger' doel, kan evenmin worden geloofd. Uw kennis van de wapens kan u evengoed elders opgedaan hebben waardoor dit bovenstaande stelling niet kan weerleggen. Dat u daarenboven zo eenvoudig aan de taliban kon ontsnappen is evenmin geloofwaardig (CGVS vragen 49-51, 65). Wanneer de taliban jongeren klaarstomen om hen in te schakelen in hun jihad mag er van uitgegaan worden dat zij hun pupillen beter in het oog zouden houden en dat zij niet zo gemakkelijk om de tuin zouden te leiden zijn. Dat u 's nachts na een vuurgevecht nog de kans zou gekregen hebben om zonder begeleiding naar buiten te gaan, is gezien de omstandigheden die u aanhaalt niet geloofwaardig. Indien u werkelijk verbleef in een madrassa waar ze kinderen opleidden tot jihadisten is het erg verwonderlijk dat u niet onder een strengere controle stond. U had immers ook net uw eerste gevecht meegemaakt. De taliban - met hun jarenlange ervaring in het indoctrineren van jongeren - moeten er zich ook van bewust geweest zijn dat dit een bepaalde impact op jongeren kan hebben waardoor de mogelijkheid

bestaat dat ze er zouden proberen vandoor te gaan. Dat u in dergelijke omstandigheden er toch in slaagde met een simpel excuus weg te geraken bij de taliban is totaal niet waarschijnlijk. Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen kan er aan uw beweerde problemen met het leger en de taliban geen geloof worden gehecht en heeft u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt. De hoedanigheid van vluchteling kan u aldus niet worden toegekend. De documenten die u voorlegt vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zij zijn immers een aanwijzing van uw identiteit en herkomst, wat door het CGVS niet wordt betwist. Het CGVS trekt evenmin in twijfel dat uw vader gestorven is. De artikels die u voorlegt, behandelen ofwel de situatie in Pakistan in het algemeen of de regio Waziristan. Hierdoor bieden de artikels geen informatie over uw voormalige woonplaats in het dorp Balandkhel, Hangu district, Orakzai Agency noch bieden zij informatie aangaande uw persoonlijke situatie. Tot slot erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich - al dan niet vergezeld door uw familie - dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker over verschillende wezenlijke onderdelen van zijn relaas tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het leger naar zijn dorp kwam en zijn broer aanhield en dat ze tegen zijn familie zeiden dat ze hem zouden gevangenhouden tot zijn familie verzoeker zou inleveren en dat hij daarom Pakistan heeft verlaten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker echter dat zijn broer ongeveer acht tot negen maanden geleden was verdwenen en dat ze niet weten of hij is meegenomen door de taliban of door het leger (verklaring, vraag 17). Deze verklaringen zijn niet met elkaar te verzoenen en ondermijnen op zich reeds volledig de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Naast zijn vrees voor de taliban is zijn vrees voor het leger immers de reden waarom verzoeker zijn land zou zijn ontvlucht.

Daarnaast legde verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af over zijn ontsnapping aan de taliban. De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing immers terecht dat verzoeker in het begin aangaf dat hij samen met twee anderen de madrassa verliet en dat ze samen in een dorp aankwamen en samen een verhaal verzonnen en dat verzoeker daarna zijn verklaringen wijzigde en zegde dat hij alleen in het dorp aankwam omdat ze eerder al waren opgesplitst omdat verzoeker water wou drinken. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het hier om een eenmalige vergissing gaat, dat hij inderdaad verklaarde: *“we klopten op een deur”*, maar dat hij daarna vervolgde: *“de volgende ochtend belde ik mijn oom”*. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat het hier niet om een eenmalige vergissing gaat. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen immers het volgende: *“We liepen in verschillende richtingen, het was donker en nacht, we zagen niemand, we zagen niets; we zochten een veilige plek en na zo lang gelopen te hebben kwamen we eindelijk aan bij een dorp. En mijn vriend, een van die die bij ons was, zei ons: leg het niet uit aan die mensen, ze gaan ons niet beschermen als je uitlegt dat we aan de taliban ontsnapten. We verzonnen een verhaal dat enkele mensen die onze vijanden waren achter ons zaten om ons te doden”* (gehoorverslag, vraag 65). Daarmee kan ook aan de andere reden waarom verzoeker zijn land zou zijn ontvlucht geen geloof worden gehecht. Verzoeker verklaarde immers dat de taliban dachten dat hij een spion was omdat hij uit de madrassa was ontsnapt. Als echter aan de ontsnapping geen geloof kan worden gehecht, kan ook aan verzoekers vrees voor de taliban geen geloof worden gehecht.

Om deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt de Raad vast dat essentiële elementen ontbreken om te kunnen oordelen of verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad heeft immers onvoldoende informatie over verzoekers herkomst en familie.

De Raad stelt vooreerst vast dat het enige identiteitsbewijs dat verzoeker heeft voorgelegd een *tribal domicile certificate* is. Op dit getuigschrift staat dat hij afkomstig is van het dorp Biland Khel in Orakzai Agency. Tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker ook dat hij in Balakhel, Orakzai, Pango woonde (gehoorverslag, vraag 9). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij echter steeds dat hij afkomstig was van het dorp Koregar (verklaring, vraag 11; vragenlijst, 2.5). Uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat aan verzoeker, los van enkele vragen over de madrassa, geen vragen werden gesteld over zijn vermeende herkomst, minstens werd hij niet geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen over zijn dorp van herkomst.

Hoe dan ook, indien zou worden aangenomen dat verzoeker inderdaad afkomstig is uit Orakzai Agency, ‘Federally Administered Tribal Areas’ (FATA) besluit de bestreden beslissing dat er voor verzoeker een vestigingsalternatief voorhanden is: *“Tot slot erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich - al dan niet vergezeld door uw familie - dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Er zijn dan ook*

geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geldt met betrekking tot het intern vestigingsalternatief, een gedeelde bewijslast. De overheid dient immers, wanneer zij oordeelt dat er een intern vestigingsalternatief voorhanden is, rekening te houden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker (eigen onderlijning) op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

Verzoekers minderjarigheid wordt niet betwist. Nog daargelaten de vaststelling dat het administratief dossier geen informatie bevat over verzoekers vermeende regio van herkomst kan, wanneer zoals *in casu* geoordeeld wordt dat een vestigingsalternatief voorhanden is, van een minderjarige niet worden verwacht dat hij zich elders in het land vestigt zonder dat wordt nagegaan of hij in dat geval wel degelijk familie heeft waar hij kan op terugvallen. De Raad kan op basis van het actuele administratief dossier niet opmaken waar verzoeker in Pakistan familieleden heeft. Gezien de precaire situatie van verzoeker als minderjarige kan de verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden waar zij in haar verzoekschrift stelt dat de belangen van het kind de eerste overweging moeten vormen wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat er een intern vluchtalternatief zou zijn, wat zij *in casu* niet doet.

Bijgevolg besluit de Raad om met toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van 4 juni 2013 voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) wordt vernietigd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER